

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΧΙΝΟΠΩΡΟΥ

Πάει τὸ ξανθὸ τὸ καλοκαῖρι
 Καὶ ἔστα κλώνια τῆς κληματαριᾶς
 Δὲ σιγομιλεῖ κανένα ταῖρι,
 Μόνο κλαίει—ποιὸς ξέρει τί—ὁ βορριάς.

Καὶ μιλῶ ἔσταμίλητο τὸ βράδυ,
 Μέσ' ἔστην παγερὴ χινοπωριά:
 «Τί ἔγινες, χλωρὸ περιπλοκάδι;
 »Ποῦ εἶσαι, πράσινη κληματαριά;

»Μαργαρίτα, τάνθια σου κλεισμένα
 »Στὴν ἀγκάλῃ τοῦ θανάτου αἰμέ,
 »Τώρα πῶς πῶς θὰ ρωτῶ γιὰ σένα,
 »Τῆς παλιᾶς ἀγάπης μου καίμέ...»

Καὶ ψηλὰ ἔτα οὐράνια τὴ σελήνη
 Μέσ' σὲ σάβανα λευκὰ θωροῦ,
 Τώρα ποῦ μιὰ χάρις γύρω σβίνει,
 Ποῦ ἀναδεύει καίτι θλιβερό.

Καὶ παρθένες ἄρωστες, οἱ ἀχτιδες
 Στὰ ξερόκλωνα κοιμοῦνται νεκρικά,
 Καὶ πετοῦν ἔστους ἴσκιους νυχτερίδες,
 Τοῦ χινόπωρου στοιχεῖα καὶ ξωτικά.

Ἄ, κι' ἂν ἦσουν κ' ἐσὺ κοντά μου
 Μέσ' ἔστοῦ χινοπώρου τὴ βραδεία,
 Θάχυνα τὰ μαῦρα δάκρυά μου
 Στὴ λευκὴ δουλεύτρα σου ποδιά!

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΛΑΣ